СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ТРИ ЦЕНТИ РІК XLV. Ч. 47. Джерзі Сіти, Н. Дж., субота, 27-го лютого, 1937. VOL. XLV. No. 47. Jersey City, N. J., Saturday, February 27, 1937. THREE CENTS

БОРА ВИСТУПАЄ З НОВИМ ПЛЯНОМ ПРОТИ ПРЕЗИДЕНТА

ВАШИНГТОН. — Сенатор Бора виступив проти пляну президента Рузвелта щодо реформи федерального судівництва, подаючи плян поправки американської конституції в тому напрямку, щоб стейти дістали владу вирішувати економічні й суспільні проблеми в їх межах. Стейти мають дістати цю владу на основі права вирішувати, що мається розуміти під „властивим процесом" у 14-тій поправці до американської конституції.

Не дивлячися на те, що проект Бори не покриває властиво всеї проблеми, обнятої проектом президента Рузвелта, всі признали, що, як конгрес займеться цим проектом, проект президента піде на другий плян.

Тимчасом президент Рузвелт напирав на сенаторів, щоби вони старалися ухвалити його плян якнайскорше.

БОРОТЬБА ЗА „СИДЯЧИЙ СТРАЙК".

ВАШИНГТОН. — З ріжних частин краю приходять вісти про боротьбу, що її викликає справа „сидячого страйку".

У Санта Моніка, в стейті Каліфорнія, відділ поліції з 350 людей, узброєних у машинові кріси, оточив 343 страйкарів, що від трьох днів засіли були в фабриці летничого порту Доґласа, і заставили їх здатися. Страйкарів арештовано.

У Филядельфії поліція викинула з кравецької фабрики Г. Дарова 60 страйкуючих робітників, що сиділи в фабриці. Страйк почався з особистих жалоб. З часом частина робітників погодилася вертатись до праці, але ті, що не погодилися, засіли в фабриці й не допускали до роботи.

Губернатор стейту Конетикот, Грос, заявив групі юнійних провідників, котрі прийшли до нього на конференцію в справі страйку робітників на електричних лодках, що він ніколи не допустить до „сидячого страйку" в тім стейті.

Страйкуючі робітники підприємства Фенстіл Металюрджекел Корпорейшен у Норт Шикаґо, що зайшли були до фабрики підприємства ще 17-го лютого, відкинули пропозицію стейтового уряду згодитися на мовчаливе признання їх юнії, а замість цього зажадали виразного признання юнії.

ПРОЦЕС ПРОТИ РЕСТОРАННОГО РЕКЕТІРСТВА.

НЮ ЙОРК. — На процесі проти шайки ресторанних рекетірів, що ведеться в місцевім стейтовім суді, почали адвокати оборони предкладати відводових свідків.

Почали з доказування, що Ейба Борсона, урядовця 302-го відділу юнії кафетерійних робітників, убили дня 11-го листопаду 1933-го року ґенґстери, наняті підприємцями, котрим не подобалися заходи коло організації робітників.

МОРД ЧИ САМОГУБСТВО?

ПАМ СПРИНҐ (Каліфорнія). — Д-р Оливер, покликаний до мешкання Гомфія Пірсона, автора фільмових сценарій, повідомив поліцію, що він застав свого пацієнта вже неживим. Лікар і поліція ствердили, що Пірсон погиб від револьверової кулі, що попала йому в серце. Поліція знайшла в хаті ще одну кулю, що попала в стелю. Поліція знайшла там три револьвери. Обі кулі були вистрілені з того самого револьвера.

Начальник поліції думав зпершу, що має до діла з самогубством, але потім став в цю теорію сумніватися, коли служба зізнала, що Пірсон сварився з жінкою. Поліція віддала паню Пірсон до шпиталя, щоби вона вийшла з атаку гістерії, та поставила над нею сторожу як над важним свідком.

ПІЙМАЛИ НЕБЕЗПЕЧНОГО БАНДИТА.

АРМОНК (Ню Йорк). — Трьох місцевих поліцаїв піймало трьох людей, котрі напали були на „Нордерн Вестчестер Бенк" у Катона, Ню Йорк, 5 миль звідтіля, та забрали з нього 17,000 долярів. Коли поліція стала відбирати відтиски пальців арештованих, один з них признався, що він називається Мерл Вандербуш, та що за ним пошукує вся федеральна поліція.

МАЛИ ВИКОНУВАТИ КАРУ СМЕРТИ НА ЖІНКАХ.

СПРИНҐФІЛД (Ілінойс). — Губернатор цього стейту помилував паню Милдред Болтон та паню Мини Мичел, що були засуджені на смерть та мали бути післані на електричне крісло. Губернатор перемінив кожній з них кару смерти на вязницю 199 літ, себто досмертну.

Зате губернатор не помилував Руфа Свейна й Алена Мичела, чоловіка пані Мичел, і вони підуть на електричне крісло.

ЩОЙНО ВЕРТАЄТЬСЯ ЗІ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

Прикордонна сторожа в Кулачині, повіт Снятин, приарештувала під закидом нелеґального переходу кордону з Румунії до Польщі польського горожанина Мих. Сарлея. Сарлей оповідає, що 1916. р. попав до російського полону й від того часу блукав по світі, а тепер щойно вертається до краю по 20 роках. Останніми часами довший час жив у Кишиневі, але румунські власті не дали йому права побуту.

ПРОЦЕС, ЩО ТРИВАВ 5 ЛІТ І МАВ 7 ПРИСУДІВ.

Ще 1932-го р. на вантажному двірці в Кракові при вантажуванню війська зал. вагон потрутив дипль. капітана Ю. Заремьу. Від удару кап. З. зломив кість на правому рамені й скалічив праву долоню. По 6 тижнях недуги й лікування, капітан вніс скаргу проти ПКП за заплату відшкодовання в квоті 6,200 зл. Процес тривав 5 літ і мав 7 присудів, у тому 3 присуди окружного суду, 2 апеляційного й 2 найвищого. Вкінці останнім присудом капітанові признали згадану суму. Самі відсотки за 5 літ є 2,211.32 зл., а кошти спору — 1,939.26 злотих.

УКРАЇНСЬКА ФРИЗІЄРНЯ В ПАРИЖІ.

Відкрили українську голярню в Парижі, на рю де л'Експозісіон Парі VII. Ця фризієрня повідомляє в часописах, що для українців та українок працює по знижених цінах.

БУРЕВІЙ СХОПИВ ПАСТУХА І ВІВЦІ.

Недалеко Катарро в Італії зірвався одного дня такий жахливий буревій, що він схопив в одній менті пастуха, який пас на полонині вівці, і кинув ним на брік гори віддаленої 300 м. Кільканадцять овець мали поломані ноги. Пастух вийшов ціло. Буревій наробив у цілій околиці величезні шкоди.

ПОМЕР ОСТАННІЙ РУМУНСЬКИЙ НЕВІЛЬНИК.

У Севлені під Яссами помер Павло Бологан, останній у Румунії чоловік, що його закупили як невільника до пільних робіт за турецьких часів. Бологан дожив 126 літ. Нащадки рідні, якої він був „власністю", занялися його похоронами.

МАСОВІ АРЕШТУВАННЯ НАД СОВЕТСЬКИМ КОРДОНОМ.

Функціонарі слідчого відділу з Тернополя перевели ревізію в Токах над Збручем і арештували кільканадцять осіб. Їм закидують, що вони мали звязки з людьми з другої сторони Збруча та доставали бібулу.

28,399 БУДИНКІВ ЗГОРІЛО В ПОЛЬЩІ МИНУЛОГО РОКУ.

Заведення Взаїмних Обезпечень устійнило, що минулого року було 17,576 зголошених пожеж, підчас яких згоріло 28,399 будинків. Цифра відшкодувань є понад 20,200,000 злотих.

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО НА ЗАКАРПАТТЮ.

Українське шкільництво на Закарпаттю (ЧСР) зросло від 1920 року 45.17%, а чеське 654.54%. В 1920-му році на Закарпаттю (ЧСР) було українських народних шкіл 321, а чеських 22. Від 1920-го р. число українських шкіл зросло там у 145, а чеських у 144. Зріст у відсотках такий: український школи зросли 45.17%, чеські 654.54%. На початку шк. року 1936-37 було там українських народних шкіл 466 з 617 клясами й з 21,792 учнями. Горожанських шкіл є: українських 19 з 120 клясами, 4,762 учнями; чеських 19 з 94 клясами й 3,439 учнями. Отже — 447,000 українців має 466 народних і 19 горожанських шкіл; а 34,000 чехів має 166 народних і 18 горожанських шкіл.

ЗА НЕНАРОЧНЕ СПРИЧИНЕННЯ СМЕРТИ ДИТИНИ.

Перед люблинським окружним судом засів лікар Суспільної Обезпечальні в Люблині, д-р І. Мендркевич, обвинувачений за те, що впорскненням морфіни 11-літній Басі Волинській спричинив смерть дитини. Знавці-лікарі, д-р Пйотровський й д-р Жураковський заявили, що впорскнення морфіни в малих дітей є недопускальні. Зате погляд лікарського відділу краківського університету в цій справі звучав інакше. В деяких випадках можна користуватися впорскненями морфіни й в дітей. Підчас розправи люблинські знавці вже категорично не піддержували свого попереднього погляду. Окружний суд ствердив, що обвинувачений лікар спричинив ненароком смерть згаданої дитини і засудив лікаря на один рік вязниці.

ВОВКИ РОЗДЕРЛИ СЕЛЯНИНА Й КОНІ.

Семен Луканюк зі Старого Лисця вертався нічно з суботи на неділю саньми зі Станиславова домів. Луканюк проїздав у Станиславові два сяги дерева. Вечором на вертаючих зі Станиславова між Крехівцями і Лисцем напали голодні вовки. Коні зачали шалено втікати. Але вовки догонили їх і роздерли на місці. Рано в неділю знайшли на дорозі сліди крови та залишки костей жертв.

ВОВКИ КИДАЮТЬСЯ НА ПСІВ.

Остання хвиля морозів вигнала дичину з лісів. У Новгородечнім селяни держать псів по хатах, бо вже були випадки, що голодні вовки роздерли кілька псів, що пильнували загород.

„САША-ТОБІС" ПЕРЕЙШЛО НА ВЛАСНІСТЬ ГІТЛЕРІВЦІВ.

Найбільше віденське фільмове підприємство „Саша-Тобіс" перейшло в значній своїй частині в руки німецького капіталу. Директором фільмового ательє та відділу кольпортажі іменували інж. Герінґа, брата премієра Герінґа.

ЩЕ ОДНА РИМО-КАТОЛИЦЬКА КАПЛИЦЯ.

В Барищі коло Бучача, на присілку Гутишина, поляки будують нову каплицю.

УЧЕНИКИ ПОЛЬСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ НАПАЛИ НА РАБІНА.

В Городенці ученики польської гімназії напали на рабіна Шапіру. Старшому вже рабинові ледви вдалося оминути побоїв. В цій справі веде слідство дирекція гімназії й слідчий виділ.

КОЛИ НАЙЧАСТІШЕ ВИБУХАЮТЬ ПОЖЕЖІ?

Перший раз ствердили, що відносно частіше вибухають пожежі в середу, а найгірше в неділю, причім по містах гірше в середи є пятниця. Найчастіше повстають пожежі між годиною 23-тою й 24-тою.

ҐАЄВИЙ МИМОВІЛЬНИМ УБИВНИКОМ.

Тома Катан, ґаєвий громади Ланівці, повіт Тернопіль, приловив на крадіжі дерева в лісі якогось Антона Доскочинського. В суперечці ґаєвий вдарив Доскочинського так нещасно люфою стрільби в правий висок, що Доскочинський таки тої самої днини помер.

ВИБИЛИ ШИБИ В ПОЛЬСЬКІЙ КНИГАРНІ.

З Ковна повідомляють, що нічно з 19-го на 20. січня невідомі люди каменем, обвитим ганчіркою, вибили велику виставу шибу в польській книгарні „Стелля". Страти є понад 500 літів.

НЕ ВІЛЬНО ЦІЛУВАТИСЯ ПО ШКОЛАХ У ПОЛЬЩІ.

Боротьба з пошестями в школах змушує шкільні власті звернути увагу на поведінку дітвори й молоді. Дітям не вільно пити зимної води по забавах підчас великої перерви, щоб не перестудитися. Дівчатам заборонили цілуватися на привітання й прощання. Цілуванням переносили часто ріжні недуги. Не вільно також цілувати вчительок, священиків і настоятелів шкіл у руки.

ГОЛОСНИКИ ЗАСТУПАЮТЬ МУЕЗІНІВ.

„Таймс" повідомляє з Сінгапуру, що европейська цивілізація просякає щораз глибше у найдальші закутини світу. Цей вплив досягнув також і маляйські острови. Вічний рух, темпо вулиці, автомобілеві трубки заглушують голос муезина, який накликує вірних до молитви. Прихильники магометанської релігії рішили боротись із цивілізацією зовсім модерними засобами. На чотирох головних мечетах Сінгапору заінсталювали сильні голосники. Ще недавно голос муезина чути було ледве у віддалі 100—200 м. від мечету, а тепер голосник перемагає шум і гамір міста на віддалі кількох кільометрів.

Та перемога техніки потягнула за собою втрату одної з барвних картин далекого Сходу. Не видно вже тепер на вершку минарету постаті муезіна з витягненими до Аллаха руками. Не має вже муезін нагоди пять разів на день виходити на високу вежу. Він сидить у своїй кімнаті, вихваляє Аллаха та накликує вірних до молитви перед мікрофоном.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АМБАСАДОР ПОЇХАВ В УКРАЇНУ

МОСКВА. — Американський амбасадор Дейвис вибрався в товаристві своєї родини і кільканадцятьох спеціялістів в подорож по Україні, щоб шляхом безпосереднього контакту пізнати промисл і життя України. Наперед він поїхав до Харкова, щоб там побачити фабрики тракторів і льокомотив. Звідтам поїде на Запоріжжя, де є збудована американськими інжинірами і вивінована американськими машинами одна з найбільших там на світі — Дніпрельстан. Зі Запоріжжя амбасадор поїде до Донецького Басейну, який доставляє половину зуживаного Советами вугля. На кінець відвідає Ростов, в якому виробляють рільничі машини.

НА МІСЦЕ ОРДЖОНІКІДЗЕ НАЗНАЧИЛИ МЕЖЛЮКА.

МОСКВА. — На місце нагло померлого комісаря індустрії Орджонікідзе, про якого писали були деякі европейські часописи, що його скрито вбито, назначено Валерого Межлюка, що дотепер займав ріжні посади в заряді промислу, а також був заступником премієра комісарів. Межлюк відзначався тим, що в советській індустрії все старався наслідувати Америку. Правдоподібно тепер він береться з візитою до Америки, щоб ближче запізнатися з методами американського промислу і перенести їх живцем до Советів.

КУДИ МАНДРУЄ ЕСПАНСЬКЕ ЗОЛОТО.

ЛОНДОН. — Посол з консервативної партії, Маркус Семюел, написав листа до лондонського „Таймсу", що він має незбиті докази, що те золото, яке вивіз з Еспанії лівий еспанський уряд до Лондону, замість того, щоб було зложене на конто новоутвореного „Еспанського Банку в Лондоні", як було пляновано, зістало зложене в большевицькім банку на імя певних одиниць. Супроти цього всі ті чеки, які виставлені на імя „Еспанського Банку в Лондоні" не мають покриття. Подібне мало статися з цею посилкою золота, що пішла до Парижа.

АНГЛІЙЦІ ДАЛІ ЗВОДЯТЬ БОРОТЬБУ З „ЖОВТОЮ ПРЕСОЮ".

ЛОНДОН. — В англійському парляменті продовжувано дебату над несовісною, „жовтою" пресою, яка втручає свій ніс в приватне життя людей й публікує про них такі відомости, за які вправді важко потягнути перед суд, але які кидають тінь на честь даного чоловіка. Як приклад такого нечесного журналізму згадано в парляменті випадок, в якому одна лондонська газета помістила фотографію князя Кенту, підступом схоплену, коли він враз з одною знакомою дамою ішов до френольоґа. Під фотографією була інсинуаційна пригадка, що „княгиня Кенту лежить хора". Англійська публична опінія є так обурена на ту нечесну „жовту пресу", що домагається закону, який обмежував би свободу преси.

ІТАЛІЙЦІ ЗАСТРІЛИЛИ РАСА ДЕСТА ДЕМТУ.

АДДІС АБЕБА. — Відділ італійського війська підступним наступом схопив етіопського революційного командanta раса Деста Демту, і перевівши воєнний суд, на місці розстріляв його. Рас Демту був зятем етіопського короля Гайлі Селасія. Його жінка є враз з королем за границею. Він сам остався в краю, щоб продовжати партизантську боротьбу з італійськими наїздниками. З приводу розстрілу раса Демту віце-король Етіопії Ґраціяні вислав Мусолінюму радісну депешу.

КАРЛО РАДЕК ТАКИ БУДЕ РОЗСТРІЛЕНИЙ.

МОСКВА. — В Москві вже отверто говорять, що як тільки закінчиться процес проти Бухаріна і Рикова, який є в стадії приготування, Радек таки буде розстріляний. Його ціле майно, включаючи меблі і книжки, сконфіскував уряд. Говорять також, що пані Крупская, вдова по Леніні, не зважаючи на заперечування Советів, таки знаходиться під поліційним надзором. Її ніхто ніде не бачить і не може з нею скомунікуватися.

ТЯЖКЕ ПОЛОЖЕННЯ ЖИДІВ В ПОЛЬЩІ.

ПАРИЖ. — Трьох визначних жидів з „Америкен Джойнт Дистрібюшен Комiті", що їздили до Польщі, щоб на власні очі переконатися про положення польських жидів, заявили, що те положення справді надзвичайно важне. Вину приписували згадані жиди трьом причинам: зростові антисемітизму, бойкотові жидів і усуненню жидів з ріжних професійних посад. На цю відомість жидівський запомоговий комітет в Америці відразу вислав $250,000 на поміч жидам в Польщі.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016. 4-0807.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

В Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ТАНОК СМЕРТИ

За останній тиждень прийшло з Европи багато вісток, які свідчать, що европейський танок смерти йде весело вперед. Ідуть горячкові приготування до війни. Йдуть нестримні перегони в узброєннях.

Цим разом танок почався з Франції. Французький парлямент ухвалив проєкт про національну оборону. Предложив проєкт уряд. Голосували за нього 408 голосів, проти 186. Комуністичні посли, ці непримиримі миротворці, всі голосували за проєкт. На його основі уряд має видати 19 біліонів франків тепер, а 19 біліонів ратами через 4 роки. Постановила такі видатки на „оборону" Франція, що не платить своїх міждержавних довгів, головно Злученим Державам, та не має чим зрівноважити буджету.

За Францією пішла французька прислужниця, Польща. Вона має видати за 4 роки біліон злотих на оборону, з чого половина має прийти з французької пожички. Кромі цього Польща має ще видати 264 міліони злотих на „загальні економічні цили", з котрих більша частина має піти на „оборонні цили", себто армію.

Військова програма Німеччини передбачує річний видаток на військові цили в сумі 12 біліонів 600 міліонів марок.

Москва пустилася в перегони з річною сумою 12 біліонів долярів. Розвіялися думки про інтернаціоналізм, міжнародну солідарність робітників, вся енерґія держави звернена на війну.

Йде наконець і Анґлія, що через довгі роки по війні не робила на „краєву оборону" більших видатків. Уряд заповів, що він хоче видати протягом накближчих 5 років 7 і пів біліона долярів. Буде будувати нові воєнні кораблі, буде розвивати повітряну фльоту: видно Анґлія вже не бачить забезпечення у своїм островнім положенню.

Як тільки появиться вістка про пляни нових зброєнь котроїнебудь держави, зараз держави, що в даний мент стоять по противнім боці, підносять крик, що такі видатки мусять скінчитися господарським банкротством цеї держави. Здавалося би, що, піднявши такий крик, вони будуть поступати інакше. Але за день-два дивись, а ту та сама держава, що запевняла про неминуче банкротство збільшених видатків на зброєння, сама йде на такі самі видатки, неменше руйнуючі. І так ціла Европа пустилася в перегони в видатках на воєнні приготування, які, вони признають, мусять довести їх до економічної руїни. Страх перед економічним заломанням мусить довести европейські держави до війни. Так було перед світовою війною. Так буде й тепер.

ПОЛЬСЬКИЙ ГОЛОС ПРО НОВО-УНІЙНИЙ РУХ

(Надіслане для „Свободи" з Волині).

Українські землі, що опинилися тепер під Польщею, особливо ті, що були до світової війни під Росією, а підчас війни під австрійсько-німецькою окупацією, були як відомо й підчас світової війни тереном, на якім поляки намагалися на всі лади вести польонізаційну свою політику. А вдавалося їм це у великій мірі тому, що в австрійській армії, у штабі, що оперував на тих землях, було багато поляків. З українського боку вели протиакцію Українські Січові Стрільці, а далі й полонені з Великої України, що як учителі вели по українських селах національно освідомлюючу працю. Тій праці ставили поляки всі можливі перешкоди. Що більше. Навіть польське католицьке духовенство повело широку акцію, щоб перешкодити українській католицькій владі повести акцію привернення православних українців до католицтва. Це й було причиною, що відкликано тоді з Волині українського католицького єпископа д-ра Боцяна. Зате поляки намагалися повести свою власну католицьку акцію. І так польський єпископ Пшездзецкий оснував при допомозі римської нунціятури у Варшаві т. зв. „всходньо-словянскі обжондек", щоб при його помочі польонізувати українське населення. Інша справа, чи це йому вдалося. Але факт, що так було. Як і фактом є те, що іменованому Римом для цього обряду єпископові о. Миколі Чарнецькому не дають можности розвинути акцію, а „каплані всходньо - словяньскеґо обжондку" підлягають польським єпископам, а не йому. Та й те не помагає. І ось тепер вже й самі поляки зачинають сумніватися в успіх своєї нової „місії". В доказ цього наведемо переклад польської ґазети про цю справу.

Та звертаємо при тім увагу, що критичні помічення цеї польської ґазети проти унійного руху походять головно з цього, що цей рух не польонізує, що на думку редакції він повинен робити, але русифікує, себто звертає місцеве населення в сторону — Росії. Ось і звідти походить властива критика. Але послухаймо голосу самої ґазети.

Що пише „Ґазета Полеска"?

В поліськім повіті є кілька осередків, як Торокани, Любішів, Ольпінь, де від якогось часу розвивається нову на східних землях польської держави акцію місійну то є т. зв. **„неоунійний рух".**

Рух цей розпочатий в 1923 році, а відданий під юрисдикцію римо-католицьких епископів; носить назву руху **„східно-словянського обряду католицької церкви".**

Від р. 1926 до 1935. підлягав цей обряд спеціяльній комісії в Римі „Про Русія", що була підпорядкована „Конґреґації для східних церков". Комісія сталася від 1935 р. звичайною аґендою Державного Секретаріяту у Ватикані.

В 1931 р. одержав цей східно-словянський обряд власного єпископа о. Миколу Чарнецького, редомпториста української народности, котрий зістав рівночасно іменований апостольським візитатором для парохій цього обряду на східних землях Польщі — з виїмком Східної Малопольщі (це: Східної Галичини. — Ред.).

Цю місійну акцію ведуть серед „кресової" людности спеціяльно вишколені місіонарі — зарекрутовані зпосеред черців: єзуїтів, редемптористів, маріянів, та оо. студитів.

Тому, що та акція попри численні протести з польської сторони, є далі уперто ведена, уважаємо за потрібне поінформувати читачів „Ґазети Полеской" чому з польсько-державного становища — ми уважали і уважаємо її за хибну і шкідливу.

Неоунійна акція (східно-словянський обряд) є відновленням давніших спроб злуки Західньої і Східньої Церкви. Від часу „Великої Схизми" то значить від відорвання Східньої Церкви від Риму, доконаного царгородським патріярхом Михайлом Керулялієм в 1054 році таких спроб, з яким таким частинним чи недовгим вислідом, було дві. В 1439 р. заключено Фльорентійську унію, котра коротко тревала і без сліду загинула.

Другою була Унія Берестейська з 1596 р. котрої останком є греко-католицьке віроісповідання у Східній Галичині.

Історія Берестейської Унії переконує нас як не мож краще, що створення „одної вівчарні під одним пастирем" через орґанізацію спеціяльного обряду — є непевне і нетревале, що воно не може принести користи римо-католицькій церкві, а для польської держави є жерелом несупокою, непорозумінь і внутрішних боротьб.

Замісць впровадити релігійну одність — Берестейська Унія викликала серед української (руської) людности роздір, а ту її частину, котра полишилась при Східній Церкві, настроїла ворожо проти унії та трохи попираючої її Польщі. Хмельницький підносячи повстання проти Польщі, проголосив себе „оборонцем православної віри" та позискав симпатію Европи. Московський цар власне через цей роздор мав усе претекст мішатися у внутрішні справи Польщі. Уже в 62 роки по заключенню Берестейської Унії приказав польсько-державний інтерес звернути з хибної вибраної дороги, а виразом цього був Гадяцький Договір в 1658 р. котрий був цілком виразно виміреений проти Унії.

Вправді по заключенню поміж Польщею і Московщиною договору в Андрусові (1667) р.) і прилученню Киева до Москви — унія на східних землях піднеслася, але цей зріст був лише позірний, не запустив коріння — і через те саме вже не був тревалий.

Уже кілька років по першім розборі Польщі (1772) р.) уніяти на Білій Руси почали масово від унії відступати, а пастирі дуже часто давали навіть добрий приклад у тому — своїм овечкам... Некраще заховувались уніятські священики і на Волині, Україні та Поділлю. Колиж по третім розборі Польщі (1795 р.) Катерина II. знесла своїм указом всі уніятські єпископства з виїмком полоцького архиєпископства — то властиво той законодатний крок приноровився лише до змін, котрі вже давно зайшли у віроісповідних відносинах східних провінцій Польщі.

Про переслідування уніятів повстали фальшиві леґенди (ось напр. „Макрина Мечиславська" Словацького) — а тимчасом унія „на кресах" упала тихо, в якійсь понурій мовчанці, так, що тепер мало-хто навіть знає, чи була колись на землях польської републики Унія Церков.

Одинокий опір, який ставили уніяти був на Холмщині по 1839 році, але **боротьба** та мала не так релігійний, як **національний характер.** Спольщене Підляша боронилося проти православя як проти русифікації.

Як нетревалим була і є справа Унії може посвідчити от хочби становище уніятів у Східній Галичині в часі російської інвазії підчас світової війни.

Десятки уніятських священиків перейшли тоді на православе, мов гриби по дощі росли православні парохії (до кінця квітня 1915 р. більше як 200) та відбувалися навіть спільні Служби Божі під головним целебрантом православним єпископом Євлогієм. — Отце картина цих часів...

Що більше! Чейже є загально знаним, що вже по світовій війні перейшло в Східній Галичині **30,000** уніятів на православе, а понад 100,000 в сусідній Закарпатській Україні.

Чиж варта покликувати знову до життя річ таку круху та нетривку та нетревалу? Чиж варта витягати на верх опира без крови і тіла у новій формі східно-слобянського обряду?

Старання, щоби воскресити нову Уніятську Церкву, котра показала себе цілком неспосібною виконати ту місію, до котрої зістала колись покликана — ті старання мусять являтися у світлі історичних фактів яко цілком безцільні. А з того ось який практичний висновок: нащо шукати злуки з православем на тих самих дорогах, котрі досі ніколи не довели до бажаної мети?

Коли за часів короля Жиґмонта Августа їхав кардинал Гозій до Риму — то цей король дав йому інструкцію у формі казки старинного грецького письменника Езопа про пса. Цей пес плив водою та держав в губі кусень мяса. Побачивши в воді відбитий другий кусень мяса — пустив з губи той свій кавалок, щоби зловити тамтой і так — взагалі втратив мясо. По думці короля була дійсним куснем мяса для Церкви Русь (Україна), а видуманим — Москва.

Та інструкції того мудрого короля ані Гозій ані Рим не послухали.

І ось на східних землях („кресах") польської держави бачимо нову спробу.

І не зважаючи на дуже незначні висліди місійної роботи, що число вірних східно-словянського обряду від 1927. року майже не збільшається (біля **20,000),** що ті „навернення" є дуже поверховні (коли парохіяни посваряться з православним священиком за треби), що безперестанно трапляються повороти до православя (як ось архимандрит Морозов, священики Камінський, Ружицький, Щаснович, Тиховський і ін.). — всетаки місійну акцію ведеться уперто дальше.

Ми не були би покликані до оцінки тої упертости чи її консеквенцій, коли би не одно: **місійна акція східно-словянського обряду ведеться в російській мові!**

На східніх землях републики, де на півночі у виленськім воєвідстві живе білоруська людність, де на полудні у волинськім воєвідстві живе людність українська, і нарешті у нас на Поліссю, де людність у своїй переважній більшости ріжниться від матірного пня лише діялектом і віроісповіданням — там розвиває свою діяльність група, котра поклоняється перед російською мовою і культурою та окружає їх незвичайною почестю.

Ми розуміємо, що той ново-унійний рух має на меті навернення не людности східних окраїн („кресів") але Росії. Мусимо однак рішучо застеречися проти того роду експериментів на землях польської держави, на землях котрі є і будуть польські. (Блаженнії віруючі! — Наша завага).

Самі творці ново-унійного руху стверджують, що під цю пору, „всі згідно бажають собі, щоби кожна народність мала свою церкву цілком независлму, автономну, автокефальну". — А преці не годні вони зрозуміти, що польський державний інтерес не може допустити, щоби на землях вирваних зпід московського ярма „Альбертінская Обітель Атцов Єзуітов ґреко-словянскаво обряда" видавала **„молітвослови" в російській мові.**

Всьо, що російське мусить зникнути зі східних окраїн Річипосполитої!

Акцію східно-словянського обряду мусимо уважати за таку, що **веде до русифікації східних земель** та до консервовання російської культури на східних теренах.

Яко така — є та акція шкідлива і мусить бути зліквідована!

М. О. Лейкін.

ПІД ЕСПАНСЬКИМ НЕБОМ

Гумористина повість.

(2)

— Я не знайшов, як по еспански називається носій, та зате знаю, як треба сказати, щоб відчинили двері. Затям собі, Ґлаши: „Аґра устед ля пуерта". Візник зветься „кочера", одначе, як зветься куферок не можу знайти. Переділ у ваґоні зветься „берліна". Це також дуже потрібне слово... берліна, берліна.

Поїзд минув кілька сіл, потім зупинився на стації Андай. Тут кондуктор зголосився, щоб забрати білети.

— Слава Богу, що вже незадовго будемо в Еспанії, — говорив Іванів. — Ґітари, кастаньєти, еспанські костюми... еспаночки в коротесеньких спідничках.., Аґа, правда... Чи ти не знаєш, яка найліпша еспанська страва?

— Відкіляж мені це знати?

— Зараз на першій еспанській стації мушу зажадати якоїсь еспанської страви.

— Знаю, що циґара дешеві в Еспанії, тож можеш собі купити циґар.

— Певно. Ґітару, касталети, циґара й еспанський ніж куплю зараз, як тільки приїдемо до Мадриду. Лише як це я перевезу циґара через кордон?

— А від чогож я тут? Вже ти тим не журися. Привезу тобі дві скриньочки циґар.

— Якжеж це зробиш?

— Сподіюся, що не в куфрі відповіла, підсміхаючись Ґлафіра Семенівна.

— Адіє французочки! — кликнув Іванів до дівчат, що розносили воду, як поїзд став їхати зі стації до Іруну.

— За хвилину відемо на граничний міст, що має сто пятьдесять аршинів довжини — сказала Ґлафіра Семенівна.

При вїзді на міст стояли французькі вояки в червоних штанах і кепі,, а з другого боку мосту були вже еспанські вояки в сіро-синіх штанах і лякерованих трикутних капелюхах. На стаційному будинку були видні з далека написи: Посада, Вента.

— Посада, значить по еспански — буфет, а Вента — продаже вина — пояснював Іванів жінці.

— Я знаю, знаю, що ти навчився би навіть і по китайськи говорити, коби тільки пити та їсти — відізвалася жінка. — Та як треба кликнути носія, того не знаєш.

— А таки знаю, бо я вишукав у словарі та повторяв собі всю дорогу. Зараз, зараз... Якжеж до чорта?! Я забув, одначе загляну до словаря — сказав збентежений Іванів і сягнув до Кишені за книжкою.

— Тепер уже запізно читати по словарі... Дай спокій... Таж якось дамо собі раду — здіймаючи скриньки із сітки.

Тимчасом до ваґону вскочило кілька хлопчаків, що стали розхоплювати клунки. Ґлафіра Семенівна виривала усе клунки та кричала:

— Забірайтеся геть! Не треба нам вашої помочі. Нам треба старшого носія. Миколо Івановичу, замкниж уже цю книжку... Ще матимеш час учитися еспанської мови підчас подорожі.

— Зараз, зараз... Це вже треба нещастя, щоб забути слово саме тоді, коли воно найпотрібніше! Геть! — скрикнув він на хлопців, показав їм пястук, а потім вийшов із ваґону та став кликати: „Портер, портер!"

Одначе ніхто не зголошувався. Щойно за хвилину прийшла якась стара жінка в короткій спідниці та чорних панчохах. Жінка ця стала говорити по еспански, а коли їй ніхто не відповідав, вирвала Івановому з руки валізу.

— Йди до чорта, стара чарівнице! Нам треба „гомбр", а не баби... „гомбр", „гомбр"... — повторяв Іванів, як пригадав собі, що мужчина зветься так по еспански. — „Ґомбр" із числом на грудях — показував Іванів.

Стара зрозуміла вкінці чого від неї хочуть і кликнула: — Фернандо, Фернандо!

За хвилину зявився старший вже чоловік у вовняній кратковатій куртці. Іванів завів його до ваґону, звідки старий послугач повиганяв хлопчаків і позабирав клунки.

— Нема тут ніодного послугача з числом. Цей також без числа, одначе виглядає принайменше на годящого — пояснював жінці Іванів. — Дуане... — сказав до послугача.

— Сі, сі, кабалеро... — притакнув головою старий еспанець.

IV.

Двірець першої еспанської стації виглядав дуже непорядно: на землі лежало багато недокурків циґар і папіросок, шкірки з овочів і лупини з горіхів та клаптики брудного паперу. Перед стаційним будинком стояли бочки та порожні скрині, а звідусіль доходив запах припаленого товщу та помий.

Алеж бо тут бруд! — озвалася Ґлафіра Семенівна, затикаючи собі ніс.

— Еспанія — відповів їй коротко чоловік. — Зате, кажуть, нарід тут вродливий. В Італії також було нехлюйство, пригадуєш собі? Макаран сушили на вулиці, а кози доїли до пляшок, невиполоканих із оливи, одначе нарід був вродливий.

— Покищо я не могла ще ствердити того. Старий послугач — поганий, стара баба — наче чарівниця, а навіть хлопці не гарні... Ішли за обвантаженим послугачем, що наклкав їх спішитися:

— Дуане кабалєро... Альон, сеньора...

По дорозі стрінули двох жандармів, що похожали здовж поїзду. Машерували з такою повагою, що мимоволі пригадували опереткових карабінерів. Одяг їх мав у собі також щось оперетковоґо: трикутні капелюхи, повстяна обува та чорні плащі, зпід яких сторчали дула крісів.

Ревізійна саля подобала на брудну шопу, повну густого диму. Ревізія на щастя тревала недовго. Урядовець у заялозеному однострою із срібними кружками на раменах приступив дуже поважно до куфра Іванових і не виймаючи циґара з уст, спитався:

— Табак... те... сіґарете?

Відчинили куфер. Урядовець заглянув у середину, махнув рукою та взявся ревідувати річи старого анґлійця. Митник приклеїв до клунків Іванових картки та простягнув руку до Іванова. Послугач шепнув до Іванова:

— Уна пезета, кабалеро,... уна...

— Дайжеж йому гріш... — говорила Ґлафіра Семенівна.— Варто йому дати, бо був дуже ввічливий... Зовсім не перекидав наших річей, я навіть не потребувала отвирати скриньок. Зараз видно, що еспанці то цивілізований нарід! І як тут дешево... Одна пезета!

Як полагодили всі формальности, пішли до буфету, що був у великій задимленій салі. Посередині стояв довгий стіл, накритий поплямленою скатертю, заставлений брудними тарілками та чарками з недопитим вином. За столом сиділо кількох смаглявих мужчин, у ширококрисих капелюхах і суконних пелеринах, а перед ними стояли пляшки та чарки. Господар сидів за буфетом і приказував трьом льокаям, що увихалися по салі. При самому буфеті стояв хлопець із засуканими рукавами та мив у шаплику посудину, яку опісля витирав брудною стиркою.

Послугач вияснив Івановим, що до відїзду поїзду остає ще „уна гора", одна година, тому можуть спокійно покріпитися, тимбільше, що він уже закупить білети та заздалегідь займе місця у переділі ваґону. Одначе Іванів хотів бути при закупні білетів, тож пішли разом до каси. Білети продавала жінка, що говорила трохи по французьки, то Іванів порозумівся з нею як-так і купив білети до Мадриду. Колиж уже хотів відійти, підсунула йому пушку, з вимальованим на ній хрестом. Хоч-не-хоч мусів Іванів вкинути гріш.

(Дальше буде).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Шікаґо, Ілл. — У виказі коляди 47 від. ОДВУ і МУН має бути подана сума $73.40, а між жертводавцями: Н. Волковецький.

Бостон, Масс. — В збірці на інвалідів має бути: О. Шафранська 50 ц.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

ЧОГО ТРЕБА МОЛОДІ?

Недавно тому говорив один відомий американський виховник на зборах Поступового Виховного Союзу про те, чого хоче молодь, і переконував, що вона хоче знати практичні річи.

Він вичисляв, що саме молодь розуміє під практичними річами. Вона хоче відповідей на питання: Як добре виглядати? Як робити знакомства й задержувати приятелів? Як знайти собі подругу? Як з ними, чи знею, жити? І таке інше.

Чи справді так?

ДЕ ЗНАЙТИ ДОБРОГО МУЖА?

Ще два дні не минули від донесення ґазет про ті збори, а вже появилося в американських ґазетах оголошення, на котрім на верху написано: де шукати доброго мужа?

Відповідь на преважне питання дуже замітна: треба мужа шукати між тими, що пють певного роду содову воду.

Чи знайдуться дівчата, що в те повірять? І чи знайдуться чоловіки, що подумають собі, що дівчата вибирають собі будучих мужів за тим, яку воду вони пють?

ЩО ЧИТАТИ МОЛОДІ?

Дирекція вищої школи ім. Джана Адамса в Озовн Парку, на Лонг Айленді, взялася на добре до лектури своїх учеників. Каже дирекція, що з шкільної бібліотеки викинуть повість американця Синклера Луиса „Аровсмит" і повість французького письменника Віктора Гюга „Нуждарі".

Дирекція каже, що ці книжки писані були авторами, що „дивилися на світ через брудну шибу вікна в коршмі".

Що за наслідок може мати така політика школи? Чи не візьметься молодь аж тепер читати ці книжки, щоби переконатися, чи справді ці книжки такі злі, як учителі за них говорять, і чи справді вони були писані „крізь вікна з коршми"?

Питання дуже цікаве, бо не всі люди дивляться на автора „Нуждарів" і на автора „Аровсмита" так, як дивляться вчителі згаданої вищої школи. Віктора Гюга вважають часто не лишень одним з найбільших письменників Франції, але й одним з найбільших письменників світа, а Синклерові Луисові надано недавно відзначення Нобля, найбільшу в світі літературну нагороду.

НАЩО ЗДАЛИСЯ ЗАБОРОНИ?

І що станеться, як молодь, прочитавши викинені з шкільної бібліотеки книжки, переконається, що ці книжки справді дають багато читачеві та що їх автори певно не писали цих книжок „крізь шибу коршми"?

Свого часу німецький цісар Вільгельм Другий спротивився виставленню памятника поетові Гайнріхові Гайному. Одна сатирична ґазета нарисувала, як Гайнріх Гайне встає з свого памятника й просить переходячого цісаря Вільгельма засісти на його місце.

Цим ґазета натякнула на поезії, які пробував писати Вільгельм. Вона немовби сказала: Чи не думаете, пане цісаре, чи вам належиться місце Гайного?

Чи не зверне заборона дирекції на вартість цеї дирекції?

ЧИТАЙТЕ ДИКЕНСА.

Чи не думала дирекція про [illegible] можливість, коли вона [illegible] молоді своєї школи [illegible] читати Віктора Гюга [illegible] читати Дикенса вважали довгими роками великим англійським письменником. Останніми часами ця слава дещо притьмилася, бо критики стали нелюблювати його слізливого писання. Один критик навіть закидає Дикенсові, що він своїм промовлюванням до себепожалування на довгі десятиліття підірвав здоровий розвій англійської літератури.

Ці критики виходять з думки, що коли письменник розжалоблюється над самим собою, то він не може створити великого літературного твору.

САМОПОЖАЛУВАННЯ Й ЧИТАЧ.

Та нам, читачам, не те в голові. Читачів не обходить багато, що там станеться з письменниками, коби читачам було добре.

Отже най там письменники роблять зі собою, що хотять, коби читачам це на здоровля виходило. Але чи виходить це на добре читачеві, як автор розписується з великим жалем про таких, як він самий, як він старається збудувати милосердя до певного типу людей?

Якраз до цього питання діткнувся відомий американський критик Вен Вік Брукс, пишучи про повісти американського письменника, Аптона Синклера. Вен Вік Брукс розглядає питання, скільки варта признання Синклерові слави, що мовляв він перший з американських письменників почав писати про американських робітників. Вен Вік вартував би багато, якби Аптон Синклер не старався в читачу розбуджувати пожалування, милосердя, до себе самого.

Вен Вік Брукс каже, що самопожалування робітників підриває їх здібність до боротьби. Людина, що жалує себе вдоволяється милосердям над собою. Така людина до боротьби проти лиха не береться.

МОЛОДЬ І ГОЛУБИ.

Все це знов підносить питання: що давати читати людині, а молоді спеціяльно?

На згаданій конференції Поступового Виховного Союзу, на котрій говорено, чого хоче молодь, стверджено, що молодь не хоче передовсім „книжкової мякушки", якою її наділяє старе покоління.

Під „книжковою мякушкою" молодь розуміє подавання змісту з книжок, котрі старе покоління само перечитало, „пережувало". На означення „мякушки" вжито слово, котрим означається цей корм, що її старий голуб дає голубятам. Отже старе покоління, подаючи молоді змісти й критики книжок, поступає, як цей голуб, що самий пережовує поживу для молодих.

Виходило би з слів „поступових" виховників, що молодь цього не любить, щоби старші її кормили виїмками, оглядами, змістами з книжок, прочитаних старшими. Виходило би, що молодь хоче сама книжки читати й сама це все пережовувати своїми зубами.

Чи справді так воно? Чи справді молодь так сама хоче жувати? І чи справді старе покоління таке скоре жувати за молодь і кормити молодь мякушкою?

СОКРАТ НА ДІТОЧОМУ КОНИКУ.

Сократові*) приятелі побачили раз його, як він їхав на діточому конику, себто на палиці з кінською головою (hobby-horse). Греки давали своїм дітям такі коники, щоби звертати вже замолоду їх увагу на воївничу минувшину народу та що Троя впала лише завдяки жартівливому підступові Одисея. Він оставив під Троєю великого деревляного коня, в якого нутрі були заховалися вояки. Троянці, зрадiли „дарунком", втягнули коня до міста й так самі причинилися до упадку свого міста. Довкола Сократа, що вганяв на деревляному конику, стояли його діти та раділи, кричали весело, як батько давав їм погляду лекцію кавалерійської штуки. Приятелі дивувалися, що фільософ займається такою „роботою". Та Сократ відповів їм, що воно зовсім не зашкодить повазі, коли хто вганяе на діточому конику та що й найліпший приятель правди, себто фільософ, мусить признати, що наше життя це ніщо інше, лише мішанина забави та гіркої конечности.

Німецький фільософ Шопенгавер**) висловив ту саму думку іншими словами, а саме, що наше життя це боротьба з голодом і скукою.

Ніцше***) сказав про це так: У справжній людині криється дитина, а ця хоче бавитися.

---

*) Сократ, грецький фільософ, народився 469 року перед Христом в Атенах, наробив собі багато ворогів тим, що говорив усе отверто, не перебираючи в словах. В 399 році вороги обвинуватили Сократа в богохульстві та що псує молодь. Суд засудив Сократа на кару смерти, він мусів випити отрую. Сократ був учителем Плятона (найславнішого фільософа) та державного мужа Алькібіяда. У своїх науках послуговувався катехитичною методою (є це наука при помочі запитів і відповідей), а іронією та гутірками побуджував до самостійного думання.

**) Шопенгавер Артур (1788—1860), песиміст.

***) Ніцше Фридрих, фільософічний письменник (1844—1900). Від 1889 умово хорей.

СМЕРТЬ У ҐАЗОВІЙ КОМОРІ.

Покарають смертю перший раз на Литві при помочі ґазової комори кілька осіб, обвинувачених за вбивство селянина Брідіса. На Литві обовязує вже закон про виконування смерти при помочі газової комори.

UKRAINIAN WEEKLY

(Concluded)

UKRAINIAN CHURCH CLUB OF BOSTON

At a regular meeting of the Ukrainian Church Club of Boston, Mass., February 11, 1937, the following members were elected as officers of the club for the year of 1937:

President, Anna Chopek; Vice-President, John Wynohradnyk; Secretary, Anna Iwaszko; Treasury, Michael Yarosh; Sergeant-at-Arms, Michael Kucher; Dancing Instructor, Michael Yarcsh.

The Club has been very active this year taking part in, and giving, various performances. The members gave a very fine performance in the three-act comedy "Досиджувала Посагу," the cast being composed of young people aided by a few mothers and fathers.

The future activities of the club include an exhibition of Ukrainian Folk Dances at the International Institute of Boston. We are also getting ready to give another comedy play "Трох до Вибору," the cast of which will be composed entirely of the girl members of our club.

ANNA IWASZKO,
Sec'y of the U. C. C.

PHILLY U. C. C. VALENTINE SOCIAL

On Sunday, February 14th, the Ukrainian Cultural Centre held its Valentine Social, at the International Institute, Philadelphia, Pa.

There was a group of seventy-five persons, including many visitors. Youth from Easton, Northampton, Pheonixville, Egypt, and Bridgeport, Pennsylvania; Telford, and Wilmington, Delaware; and Newark, New Jersey. We were very glad to have with us Miss Anne Lebo, the Ukrainian female track star, and her sister Mary.

One of the Timken sisters sang "I Love You" very well, and without accompaniment. Michael Elko gave his interpretation of the Cossack dance, tango, and ballero, that resulted in great laughter and applause from the audience. Al Yarr was asked to sing, instead he spoke in a very entertaining manner, and the performance continued. Martin Pyke, a Philadelphian who has just arrived from Miami, Florida, related the story how he started south with only four dollars in his pocket and three days later, after he arrived in Florida, he had sixteen dollars. Miss Marie Kish, the well-known concert pianist, played a few popular piano solos. Eighteen-year-old Olga Segin, who has entertained thousands of persons with her inimitable dramatic interpretations at school and other institutions in the past few years, was present, and upon request of Joe Senick, the Master of Ceremonies, she imitated a sick Jewish man in a hospital who had gone to California for his health, and an Irish woman at the theatre discussing the show after its completion and making special remarks concerning Robert Taylor. Last of her interpretations was that of an Italian man, who had come to this country with the hopes of making a fortune, only to be sadly disappointed. Everyone enjoyed these interpretations very much.

Miss Anne Bilyi, chairman of the entertainment committee, with winsome ways made it her point to see that everyone enjoyed themselves throughout the evening. A postmaster was on the scene, delivering special Valentines to everyone. Games were played. Everyone danced to the tunes of the popular player—Thomas Chromchak, accordianist.

Miss Mary B. Thomas, Stephenia M. Demanyk, and Mr. Joe Shewchuk, prepared the refreshments. Much thanks to them. A good time was had by all and the crowd dwindled to lesser numbers as it was getting late.

MICHAEL ELKO.

KETCHELL EASILY DEFEATS ZAMARIS

Billy Ketchell, a Ukrainian, more popularly known as the New Jersey plowboy, knocked the daylights out of Zamaris at the Cambria A. C. in Philadelphia on the evening of February 12, 1937. This was a ten round bout with a capacity audience attending this spacious pugilistic affair.

Ketchell did virtually all the fighting and won from start to finish. The sports writers in the local press credited Zamaris with only the seventh round, that was because Ketchell was foggy from a terrific left hook that had caught him on the jaw just before the bell ended the sixth round.

Zamaris who packed his 147 pounds into the Jersey plowboy resembles a fireplug. He is known as a one swing puncher.

All Zamaris did was to throw left hooks to Ketchell which had very little or no effect on Ketchell. Ketchell has been one that did connect with ease. It seemed that the lefts that Zamaris was hurling didn't click. Not one had any definete connection.

Ketchell was shaken badly but he didn't show any effects until the seventh round. The fight was tough throughout. Ketchell gave his opponent a stiff body beating; many landing directly on the jaw.

MICHAEL ELKO.

PEN-YORKERS LOSE TO BRAMERUKS BY ONE POINT

On Monday, February 15th, the Pen-York Ukrainians of New York City went to the Navy Y. M. C. A. building in Brooklyn, N. Y., to play the Brameruks (Brooklyn American-Ukrainians). The Brameruks are recognized as very good basketball players, being tied for championship honors in a basketball tournament.

The Pen-York five, however, surprised their opponents by gaining the lead during the first few minutes of play. The Brameruks fought desperately to get ahead but the first quarter ended in a tie . . . 6 to 6.

The second quarter saw the Brameruks at their best. The third quarter saw the Pen-York team rally. The last quarter, however, was packed with excitement. The Pen-York team desperately fought for points and managed to net some baskets, bringing the score to 31-30 in favor of the Brameruks. During the last five minutes of play the Pen-Yorkers used every trick in the game to score the two points necessary for them to win . . . all to no avail. The Brameruks managed to stop the Pen-Yorkers in their tracks . . . and the score remained at 31-30.

Brameruks: J. Kudlak, 12; Ripka, 10; Wm. Rybeck, 7; W. Turchan, 2; Walter Rybeck, 0; M. Ripka, 0; W. Muzyka, 0.

Pen-York Ukrainians: M. Koback, 14; S. Nazar, 10; M. Dumiak, 2; J. Nazar, 2; T. Yuhas, 8; W. Sheska, 0; P. Poticha, 0.

THEODORE LUTWINIAK,
Publicity Man.,
Basketball Division.
U. Y. L. of N. A.

APPRECIATION

Thank you, thank you is all we can say right now to all you loyal Ukrainians who aided us so tremendeously in making an unexpected success of our Silver Leaf Ball a week ago.

You took us by storm and did we love it! Yes—we were a bit bewildered by it all, but do you blame us! Friendship at first sight, beautiful girls . . . talented dancing . . . spontaneous laughter . . . and the music simply—"Tops." That—our Ukrainian friends, we all owe to you. You gave us something to work with and "oh boy" are we gonna produce from now on. We're gonna throw another one at you in the near future and in the meantime just keep in trim by attending the various Ukrainian affairs that are being announced every Saturday evening from 5 to 6 p. m. on your good old Ukrainian hour.

MICK AND NICK.

Чого плаче.

— Чого плачеш малий?
— Бо мій брат має 14 днів вакацій, а я ні . . .
— Ага! А чому ж ти не маєш вакацій?
— Бо я ще до школи не ходжу.

Директор виїхав на два тижні. Бухгальтер мав заступати його. Коли директор вернувся, приловив бухгальтера, як цілував тайпрайтерку.

— Що ви робите — крикнув директор — таж я не дав вам генеральних повновластей.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На Рідний Край.

Українське Запомогове Товариство „Золода Липа" жертвувало з нагоди коляди по $10 на політичних вязнів і Рідну Школу. Разом вислано $20 через Обєднання.

Уряд Тов. Золота Липа.

БРУКЛИН, Н. Й.

На Рідну Школу.

На повищу ціль зложили коляду: Альбіна Ярич і В. Ярич по $1; Анна Будзяк і Анна Н. Федорович по 50 ц. Разом вислано через Обєднання $3.

АМГЕРСТ, МАСС.

На Рідну Школу.

Члениці від. 25 Союзу Українок занялись колядою і заколядували разом $19.60. Ті гроші переслано через Обєднання на Рідну Школу. Коляду зложили: М. Павлівський $2; по $1: В. Федоркевич, П. Козак, В. Маціна, Й. Затирка, Л. Намака, М. Незнайко, Г. Ковбаса, К. Богуславський, А. Болюх, А. Волексів, М. Сарна, Г. Матурняк, А. Медвідь і І. Забавський; С. Кудлай 60 ц.; по 50 ц.: Г. Доскоч, Р. Намака, А. Сорока, А. Пилипців, Г. Базира, Г. Котович. Колядувати ходили: К. Богуславська, Г. Доскоч, Р. Намака(Марія Затирка, А. Болюх.

Р. Намака.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ПОШУКУЮ мого брата ІВАНА ТУРЧАКА, родом зо села Головчинці, повіт Заліщики. Має жити десь у Ню Йорку. Хтоб знав про нього, або він сам, хай зголоситься на адресу: 46-7

ANDRO TURCZAK,
P. O. Box 476, Hudson, N. Y.

Потрібно ДІВЧИНИ до праці через літо. Мусить уміти писати на машині (typewriters), услугувати гостей при столах у неділі. Гарна кімната й харчування. Голоситься на адресу: 46-7

MAURICE MASLAK,
Tannersville Inn, Tannersville, Pa.

ПОШУКУЄ ПОСАДИ

Кваліфікований ДЯКОВЧИТЕЛЬ з 10-літньою практикою, пошукує місця при греко-католицькій парохії. Сам співає високим тенором. Може провадити Рідну Школу, управляти хором світським і церковним, вести струнну орхестру і провадити освітню роботу при товаристві. Посідає свою власну музичну бібліотеку, як також театральну. Найліпші референції від Всч. Отців і Товариств. Платня згідно з умово. Працю може перебрати місяць від дня умови. 46-7

PETER PETRUSHYNSKI,
Box 117 Kenora, Ont., Canada.